

[Else-Merete Ross.]

ratet vil blive læst. Jeg ved, at vi alle her i tinget har meget at gøre, så jeg vil nøjes med at sige, at de partier, der ikke havde repræsentanter ved møderne i Holte og i Hornbæk, virkelig er gået glip af noget meget interessant.

Jeg håber, at sådanne møder fortsat vil blive arrangeret. Foruden folketinget er også medlemmer af u-landsrådet indbudt. Da mange af dem er organisationsrepræsentanter, er der sandsynlighed for, at de lader de ideer, der er fremkommet på møderne, gå videre, så debatten om disse spørgsmål fortsat holdes levende i store kredse i befolkningen, for det er et af vor tids største og vigtigste spørgsmål.

Det radikale venstre vil gerne stemme for lovforslaget.

Sigsgaard: Ved førstebehandlingen var flere ordførere, deriblandt jeg, inde på, om den finansielle bistand fortsat bør gives som lån. Det er rigtigt, som det er sagt her i dag, at det er et spørgsmål, der er diskuteret en del gange, men der er jo ikke sket noget videre med det, så det er naturligt, at man fortsat må tage det op.

Jeg pegede ved førstebehandlingen på, at afbetalingerne til trods for rentefriheden kan blive en stor byrde for udviklingslandene. Jeg nævnte, at i en række udviklingslande udgør renter og afdrag på statslån allerede 15-20 pct. af landenes eksportindtægter, og at tallet vil være stigende. Desværre har folketingsudvalget, så vidt jeg kan læse i betænkningen, ikke været inde på det spørgsmål. Hvis Danmark ydede u-landsbistand alene ud fra u-landenes behov, ville hjælpen naturligvis blive givet i form af tilskud og ikke som lån. Det, at man holder fast ved lånene, skyldes altså udelukkende hensynet til danske interesser.

Helt tydeligt kommer det frem, når man ser på, hvordan lånene ydes. En stor del af dem falder på lande, hvor vi traditionelt har stærke erhvervsinteresser, og de er altså i høj grad ydet ud fra hensynet til det danske erhvervsliv. Så ved jeg ikke, om man skal kalde det odiøst — det var det, hr. Per Møller var inde på — men i hvert fald synes jeg, at kendsgerningerne skal frem.

Dertil kommer den såkaldte leveringsbinding, hvorefter udviklingslandene er

tvunget til at købe danske varer for de penge, som de låner. Ofte er det varer, som u-landene kunne have fået billigere i andre lande. Leveringsbindingen er altså på ingen måde i u-landenes interesse, men er alene en dansk interesse — jeg har da heller ikke hørt nogen påstå noget andet — og derfor burde den falde væk, så udviklingslandene kunne anvende pengene, sådan som de selv ønsker det. Selv om flere ved førstebehandlingen var inde på en sådan tankegang, har udvalget åbenbart totalt afvist den og har tværtimod rost det nuværende system, og ikke engang en delvis ophævelse af leveringsbindingen har man tilsyneladende overvejet.

I den forbindelse er det værd at huske, at netop den finansielle u-landsbistand er en af vanskelighederne i forhandlingerne om et nordisk økonomisk fællesskab. Sverige har jo ingen leveringsbinding og vil under ingen omstændigheder have det. Til gengæld har Sverige en projektbinding, og det er jo også et tvivlsomt princip. Men det er uægtelig svært at se, hvordan de to lande skal nå frem til en fælles og bedre finansiell bistand, når åbenbart alle andre partier her i folketinget er enige om ikke at ændre en tøddel i vort nuværende system, der som sagt ikke er ideelt for udviklingslandene. Jeg skal tilføje den bemærkning, at man kunne forstå fru Else-Merete Ross' indlæg her for et øjeblik siden sådan, at man fra radikal side ville se med sympati på en ændring, men det har altså ikke fundet udtryk i betænkningen. Den danske u-landsbistands udformning viser klart, at hensynet til dansk erhvervsliv vejer meget tungt, i sidste ende måske tungere end hensynet til udviklingslandene.

Særlig tydeligt kommer det frem, hvis der nu skal ydes decideret fødevarerhjælp til u-landene. Tanken med det er jo, at u-landene skal være med til at betale for en forfejlet dansk landbrugspolitik. Selvfølgelig kan u-landene indimellem have behov for at købe fødevarer, og det har jo også været tilfældet hidtil. Men hvis vor bistand blev givet som tilskud, økonomiske tilskud, eller som lån uden leveringsbinding, endda helst på multilateral basis, kunne u-landene jo selv afgøre, hvor mange af pengene de ville bruge til fødevarer, og hvor fødevarerne skulle købes, sådan at de blev